

EGLUTĖ

MAY

1991

GEGUŽĖ

EGLUTĖ

MAY 1991 GEGUŽĖ

TURINYS

- 1 KAS, O.M.
- 2 PAGALIAU, Danutė Augienė
- 8 PLASNUTĖ, Katherine Lantuch
- 12 DVI VARLYTĖS, Alė Paškevičienė.
- 14 AŠ MAČIAU VILNIŲ, O.M.
- 19 MOZĖ, Iš Šv. Rašto
- 24 KOKS PROTS?
- 28 MŪSŲ DARBAI

PIEŠINIAI

Viršelis ir skyrių vinjetės: Danguolė Stončiūtė Kuolienė
Kitas iliustracijas piešė:

A. Sruoginienė	— 1	A. Trinkūnas	— 9, 10
N. Palubinskienė	— 2, 17	A. Sutkuvienė	— 14, 16
K. Lantuch	— 8, 11	J. Paukštienė	— 17

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — \$10.00. Atsiustą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: 12690 Archer Ave., Lemont, IL 60439.

Vyr. redaktorė — ses. Ona Mikailaitė. (Editor)

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,

Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė. (Managing Editor)

LEIDŽIA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT.

RENKA IR LAUŽO: KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$10.00, single copy \$1.00. Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

Kas?

O.M.

Kas man ašarą
Nušluosto?
Kas galvelę
Švelniai glosto?

Kas man seka
Pasakėlę —
Apie kiškį,
Gintarėlį?

Kas atsako,
Kai šaukiu:
— Mama, mama,
Kurgi tu??

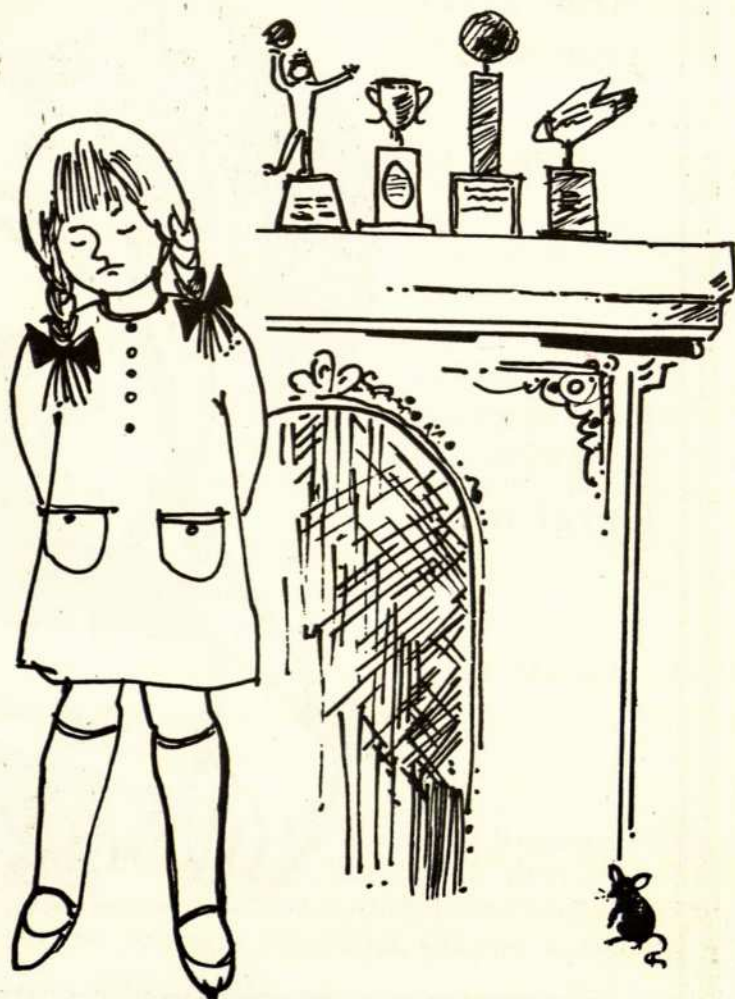

Pagaliau!

Danutė Augienė

Onutei vis nesisekė. Ji niekad niekur nelaimėjo pirmos vietos. Ji niekad namo neparsinešdavo jokių premijų. Gal jai tas laimėjimas nebūtų toks jau svarbus, jei ne jos brolis ir sesuo.

Onutės namuose salione buvo didelis ir gražus židinyš. Virš jo, ant plačios lentynos stovėjo visa eilė Jono ir Marytės trofėjų. Jie abu buvo geri sportininkai.

Vieną šeštadienio rytą mama Onutės paprašė:

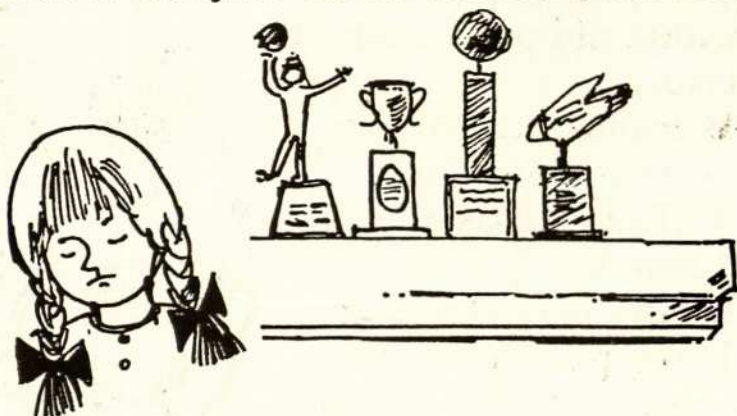
— Ar galėtum dulkes nuvalyti nuo tų trofėjų salione?

— Aš? Kam aš turiu tas trofėjas valyti! — supykusi atkirto Onutė.

Mama nustebo. Paprastai Onutė mielai padarydavo, jei jos ką prašydavo.

— Užtruks tik porą minučių, — pasakė mama. — Turėsim svečių, ir norėčiau kad salionas būtų švarus. Aš jau pati dulkes išsiurbiau.

— Atsiprašau, mamyte, — tyliai pasakė Onutė. — Tas darbas tikrai nesunkus. Tik man tos trofėjos vis pri-mena, kad Jonui ir Marytei viskas sekasi, o man ne...

— Vaikeli, tai nereiškia, kad tu menkesnė už juos! — ramino mergaitę mama. — Jie abu linkę sportuoti. Bet tu turi daug kitų dovanų... Be to, ne už viską gyvenime galima laimėti trofėją.

Netrukus Jonas ir Marytė grįžo namo po treniruotės. Jiedu abu ruošėsi plaukimo varžyboms.

— Ir aš šiomet mokausi plaukti, — prie stalo pasakė Onutė.

— Linkiu išmokti! — pasakė brolis. — Pernai stovykloje plaukei kaip — akmuo!

Onutė nuleido akis ir tyli sėdėjo per visą vakarienę. Po vakarienės nuėjo ruošti pamokas. Meno mokytoja buvo uždavusi nupiešti kelis gyvulius. Ji bandė, bandė ir galų gale nunešė sesutei Marytei parodyti.

— Ar manai, kad mano arklys tvarkoj? — paklausė Onutė.

— Arklys?! — nusijuokė Marytė. — Nebūčiau pažinus...

Už kelių dienų mokykloje vyko bėgimo varžybos. Onutė bėgo visai neblogai. Bet varžybų metu jai koją pakrypo, ir vėl ji nieko nelaimėjo.

Galų gale mokykloje buvo paskelbtas dailaus skaitymo konkursas. Onutė manė, kad gal čia jai pasiseks. Namuose ji daug kartų skaitė, praktikavo. Su savo drauge Lydija abi prieš veidrodį repetuodavo.

— Aš manau, kad tu gali laimėti, — tarė vieną dieną Lydija. — Tavo balsas stipresnis, negu mano.

Konkurso dieną Onutė nekantriai laukė paskirtos valandos. Per visas pamokas ji svajojo tik apie konkursą. Bet štai, per garsiakalbį ją pakvietė į vedėjos raštinę.

— Tavo Teta Rožė skambina. kažkas labai svarbaus... — paaiškino vedėja, duodama Onutei telefono ragelį.

— Labas, Teta Rože, — linksmiai atsakė Onutė, manydama, kad teta nori jai palinkėti geros sėkmės konkurse.

— Onute, turiu prašyti tavo pagalbos. Skambinau tavo mamai, bet neradau namuose. Man yra tikra bėda. Dėdė Lukas ką tik nugriuvo nuo kopėčių, ir tuojau turiu jį vežti į ligoninę. Negaliu vaikų palikti vienus namuose. Ar tu galėtum su jais pabūti, kol grįšių iš ligoninės?

Onutės akyse pasirodė ašaros. Ji negalės dalyvauti dailaus skaitymo konkurse. Juk jis prasideda už valandos! Bet ji negali atsisakyti padėti Tetai Rožei...

Kai Onutė vedėjai paaiškino, kas įvyko, vedėja leido jai apleisti pamokas. Teta Rožė gyveno netoli mokyklos. Jos du vaikučiai — Kaziukas ir Katrytė — dar buvo per maži į mokyklą eiti. Onutė dažnai juos pasaugodavo, kai Teta Rožė ir Dėdė Lukas kur išvykdavo.

Kai Onutė paskambino skambutį, Teta Rožė tuoju atidarė duris. Ji smarkiai apkabino Onutę, tada sėdo į automobilį ir išvažiavo.

Kaziukas ir Katrytė buvo išsigandę. Jie nesuprato, kas įvyko jų tėtukui ir kodėl mama taip greitai išskubėjo. Onutė davė jiems kakavos ir ramino, kad viskas bus gerai. Tada visi susėdo ant sofos pasaką skaityti.

Staiga subirbė telefonas.

— Onute, ką tu sugalvojai? Juk konkursas bus už pusvalandžio, — kalbėjo Onutės draugė Lydija.

— Aš žinau, bet turiu čia likti. Mano teta išvažiavo į ligoninę, nes dėdė smarkiai susižeidė. Turiu pabūti su vaikais.

— Bet juk aš galiu vietoj tavęs pabūti, — siūlėsi Lydija.

— Ne, vaikai tavęs nepažįsta. Ačiū, Lydija, bet aš tikrai turiu čia likti, — pasakė Onutė ir padėjo ragelį.

Ji pavalgydino Kaziuką ir Katrytę, paskui paguldė į lovytes. Vaikai buvo pavargę. Netrukus paskambino Teta Rožė.

— Kaip viskas?

— Viskas tvarkoj, — atsakė Onutė. — Abu vaikai snaudžia. O kaip Dėdei Lukui?

— Koja sulaužyta. Dabar jis operacinėj. Gydytojas sako, kad viskas bus gerai. Sako, kad gerai padariau, kad jį tuojau pat atvežiau... Bet nežinau, kada grįšiu namo. Turiu čia būti, kol jam viską sutvarkys.

Kai teta grįžo, jau buvo vėlu. Atidariusi duris, ji pamatė, kad kambariai sutvarkyti. Vaikų žaislai dėžėse, virtuvės grindys išmazgotos, indai suplauti...

— Onute, kaip aš tau atsidėkosiu?! — stipriai mergaitę apkabino teta.

— Nereikia. Juk aš turėjau jums padėti nelaimėje, — pasakė Onutė.

Grįžusi į savo namus, Onutė viską papasakojo mamai.

— Aš didžiuojuos tavimi, vaikeli, — glostė jos galvą mama. — Tai buvo sunku tau, bet tu tikrai gražiai pasielgei.

Prabėgo kelios dienos. Vieną popietę, grįžus iš mokyklos, Onutė rado didelę dėžę ir laiškėlį: "Onutei nuo Tetos Rožės".

— Kas tai galėtų būti? Juk nėra mano gimtadienis? — stebėjosi Onutė.

— Atidaryk, — kvietė mama.

Išvyniojusi šilkinį popierį, Onutė pamatė paauksuotą trofėją. Apačioje buvo lentelė su įrašu: "Onutei už aukšinę širdį".

— Dabar ant trofėjų lentynos stovės ir tavoji, — pasakė mama.

— Pagaliau! — linksmi sušuko Onutė.

PLASNUTĖ

Katherine Lantuch

Jūs tik pagalvokit: mūsų geroji, mažoji peteliškė penktadienį pramiegojo pamokas mokykloje.

Grįžusi iš darbo mamytė, kaip visada, paklausė:

— Kas gero šiandieną mokykloje?

— Mokykloje? — nustebo mažoji peteliškė. — Bet šiandieną gi šeštadienis.

— Plasnutė, tu sumaišei dienas, — pasakė mamytė ir griežtai pažiūrėjo į peteliškutę.

Tuo metu iš darbo parplasnojo tėvelis.

— Sveikos gyvos, mergaitės! — linksmi pasisveikino. — Kaip jums šiandien sekėsi?

— Aš šiandieną pramiegojau pamokas, nes galvojau, kad šeštadienis... — pasakė Plasnutė.

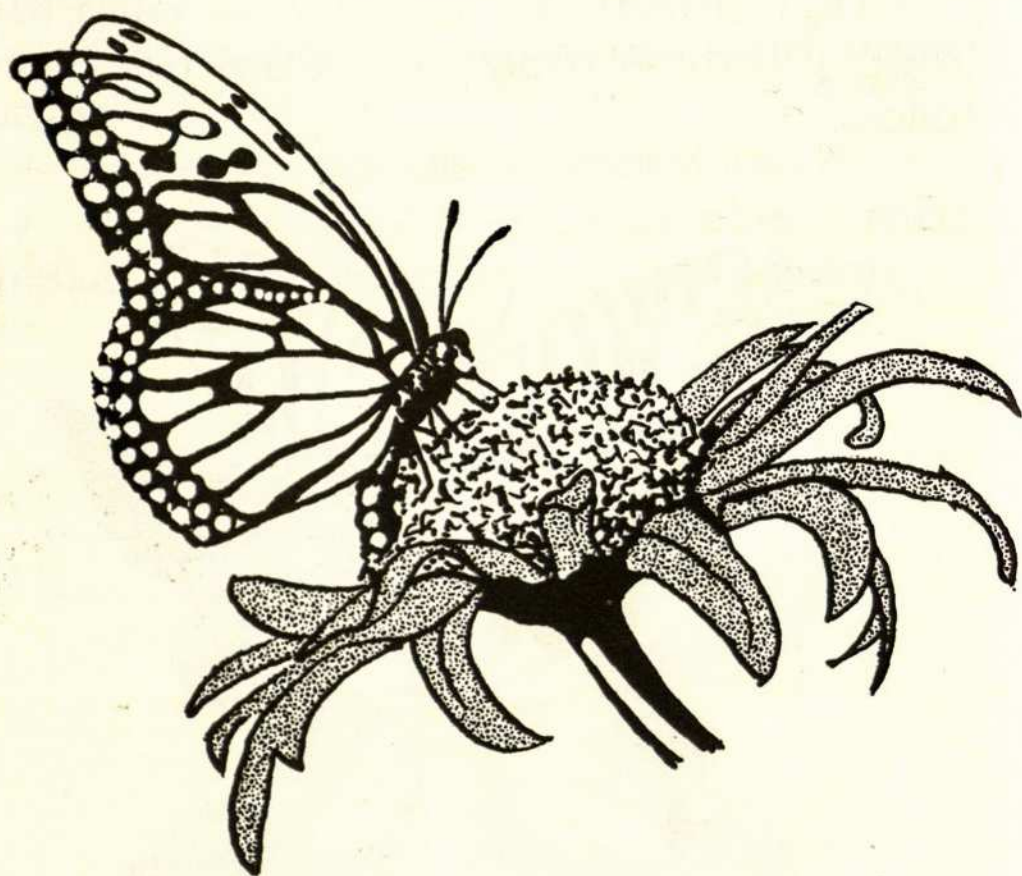
— Ką daryti, ką daryti? — plasnojo iš kampo į kampą mamytė. — Jei taip kartosis ir toliau...

— Man į galvą šovė nuostabi mintis! — sušuko tėvelis. — Reikia Plasnutei pasiūti penkias baltas suknytes: kiekvienai savaitės dienai, po vieną. Prie pirmadienio suknytės, prisiūti vieną raudoną tašką, prie antradienio — du, prie trečiadienio — tris, prie ketvirtadienio — keturis, prie penktadienio — penkis.

Tada ji pagal taškų skaičių ant suknelės, atsiskaičiuos savaitės dienas. Ir niekada daugiau pamokų nepraleis.

Kaip tarė, taip ir padarė. Plasnutė gavo penkias naujas suknytes. Nuo tada viskas pasikeitė.

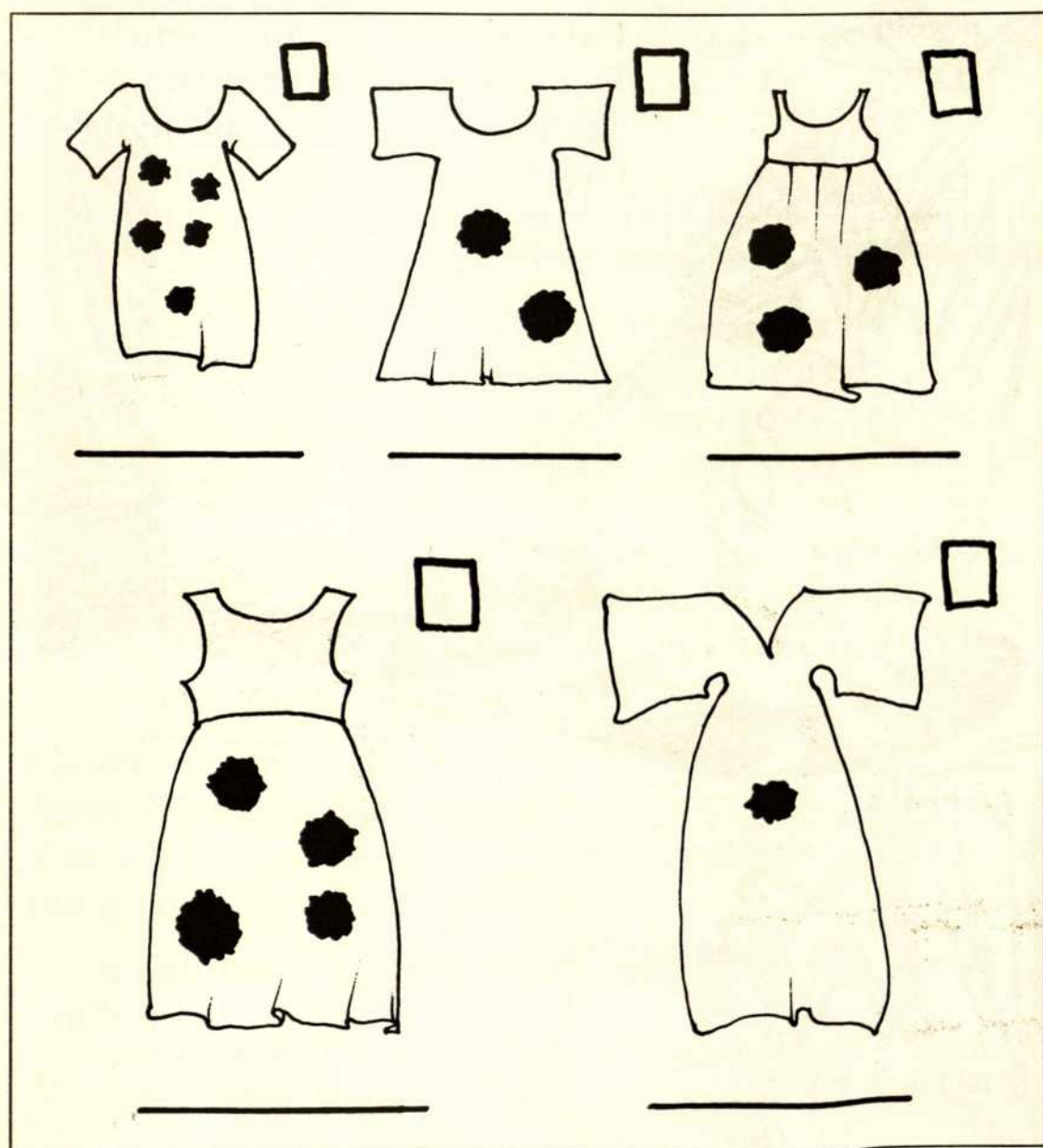

Neseniai ir aš buvau peteliškių mokykloje. Plasnutė tikrai nepraleido nė vienos pamokos. Ji mokosi geriausiais pažymiais. Tėveliai labai džiaugiasi.

Ir štai tos naujos suknutės. Tik va, jas reikia Plasnutei sukabinti iš eilės.

Ar galite įrašyti numerį, kuris atitinka taškų skaičių?

Pabandykit įrašyti ir savaitės dienas.

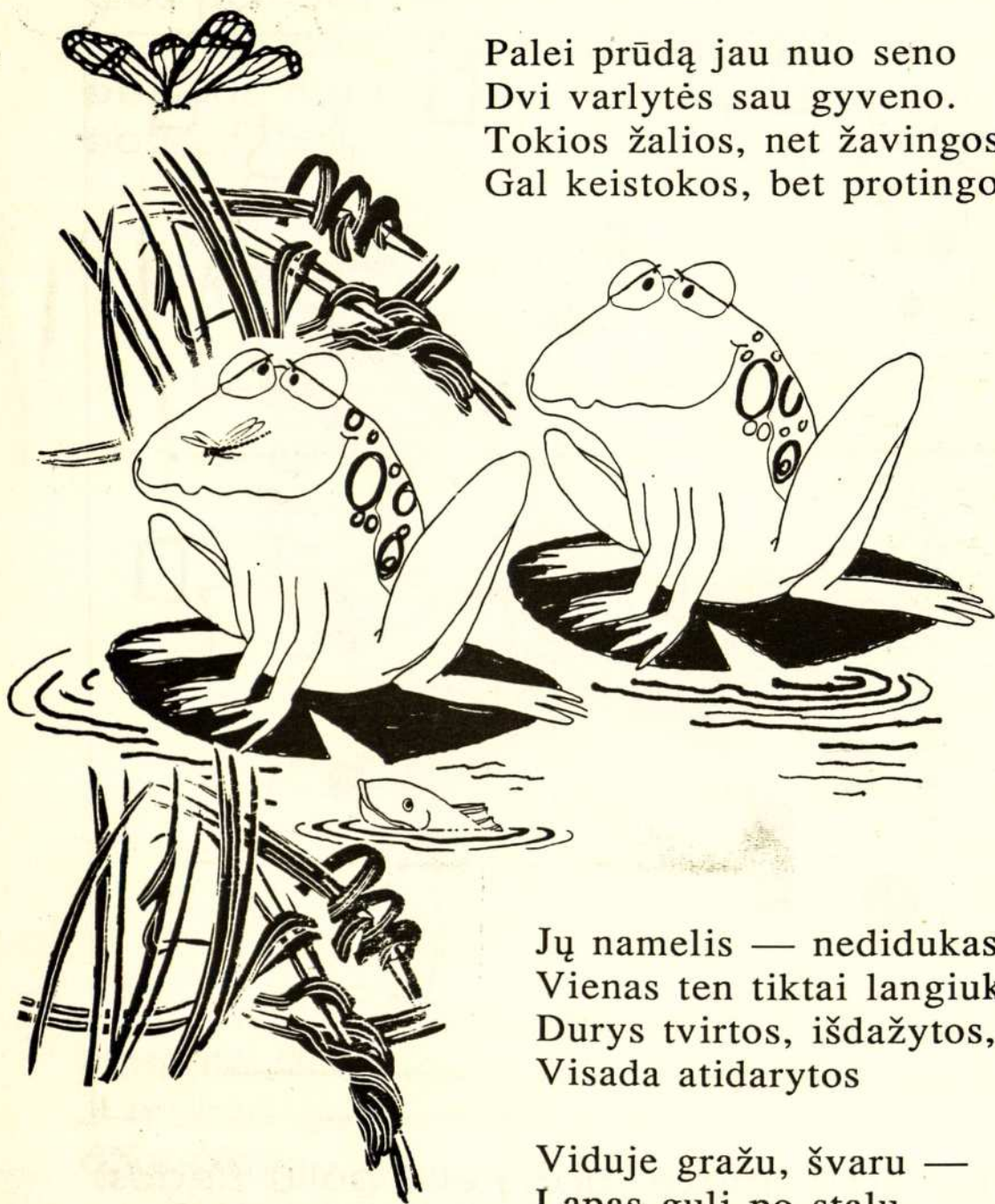

Kai žaisit lauke, apžiūrėkit gėlių žiedus. Vieną dieną tikrai sutiksite Plasnutę. Ji atskris jums pasakyti AČIŪ!

DVI VARLYTĖS

Alė Paškevičienė

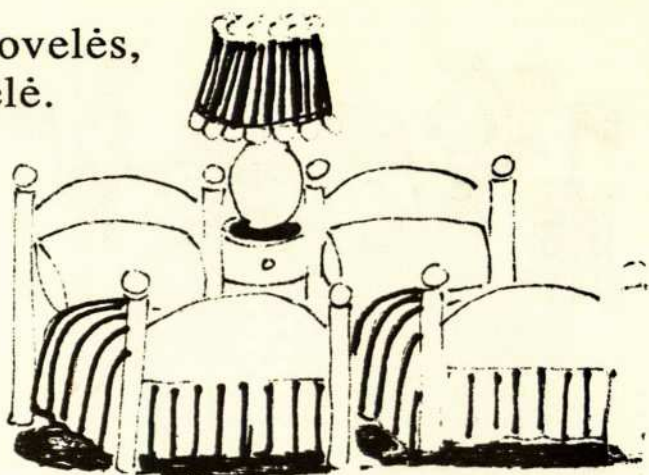
Palei prūdą jau nuo seno
Dvi varlytės sau gyveno.
Tokios žalios, net žavingos —
Gal keistokos, bet protingos.

Jų namelis — nedidukas,
Vienas ten tiktai langiukas.
Durys tvirtos, išdažytos,
Visada atidarytos

Viduje gražu, švaru —
Lapas guli po stalu.
Dvi kėdutės pastatytos,
Geltonai jos nudažytos.

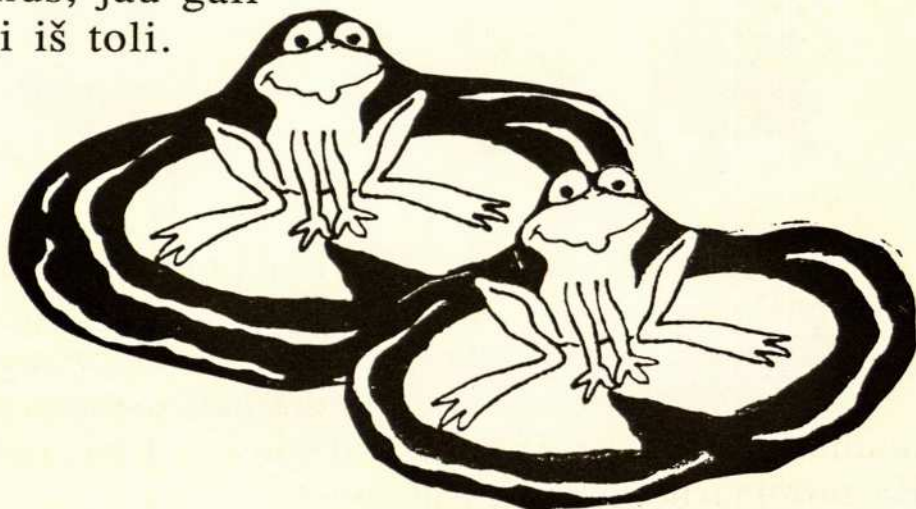
Dar toliau — žalsvos lovelės,
O kamputyje — krosnelė.
Ir knygelių nemažai,
Lentynėlėj pamatai...

Nardo prūde jos rytais,
Nusišluosto ajarais...
Saulės vengia tos varlytės,
Laiko drėgnas nugarytes.

Minta musėmis, vabzdžiais,
Sumedžiotais vakarais.
Puodai joms nereikalingi
Ir keptuvės nenaudingos.

Mėgsta jos ir padainuoti,
Savo dumplėm vargonuoti.
Vos sutemus, jau gali
Jas girdėti iš toli.

AŠ MAČIAU VILNIŲ!

O.M.

Nuvykę į Lietuvą, Darius su mama aplankė Vilnių. Eidami senojo miesto gatvėmis, jie kalbėjosi.

— Aš žinau, kad Vilniaus miesto įkūrėjas yra kunigaikštis Gediminas. Man patinka legenda apie geležinį vilką, — pasigyrė Darius.

— Vilnius yra senas ir įdomus miestas, — pritarė mama. — Jis taip pat yra didžiausias Lietuvos miestas. Ką pirmiausia norėtum pamatyti?

— Vilniaus katedrą, — tuojau atsakė Darius. Jie ten ir nuėjo. Pakeliui mama pasakojo.

— Dabar ši didinga bažnyčia vadinama arkikatedra. Kai Lietuva priėmė krikštą 1387 metais, šioje vietoje pastatyta pirmoji katalikų bažnyčia.

— Aš kažkur skaičiau, kad čia stovėjo 5 katedros. Jos visos sudegė.

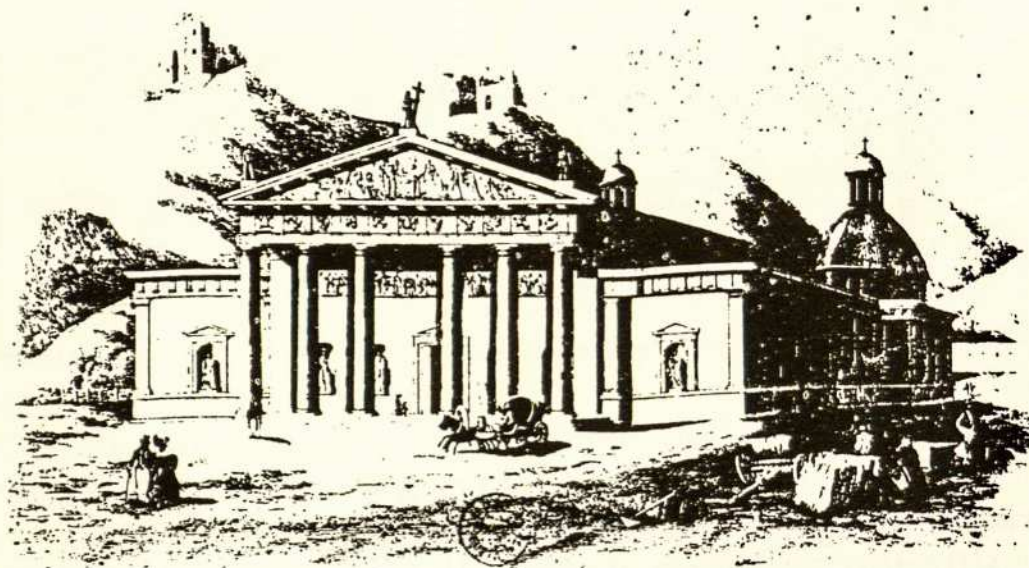
— Taip. O ši, kurią mes matom, statyta lietuvio architekto 1801 metais. To architekto vardas Stuoka-Gucevičius.

— Tai ji jau turi 190 metų!

— Tu geras matematikas, — nusišypsojo mama. —

Senoji Vilniaus katedra, pastatyta 1407 metais; sudegė 1530.

Aplankysim ir arkikatedros rūsius. Ten mokslininkai kasinėja ir randa labai įdomių dalykų iš senų laikų.

— Mama, tu sakei, kad senelis lankė Vilniaus universitetą. Ar galėsime ir jį pamatyti?

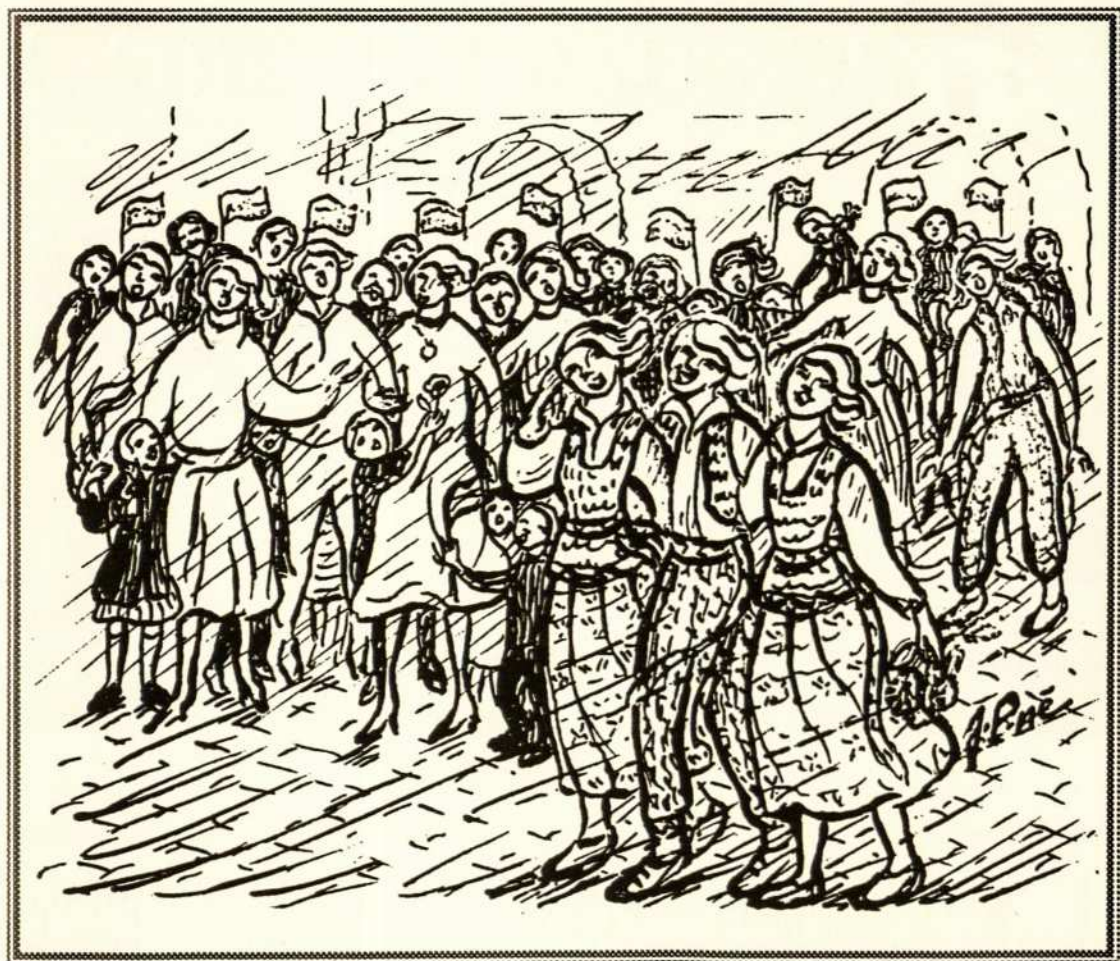
— Žinoma. Vilniaus universitetas yra vienas seniausių universitetų visoje Europoje. 1579 metais vienuoliai jėzuitai Vilniuje įkūrė pirmą aukštąją mokyklą. 1803 metais ji tapo universitetu.

Mama su Dariumi dar sužinojo daug įdomių dalykų apie Vilnių. Vaikščiodami Vilniaus gatvėmis, jie apžiūrėjo įvairius pastatus ir vietas.

Vilniuje prasidėjo tautinis lietuvių atgimimas. Lietuva buvo rusų caro valdžioje 120 metų. 1904 metais

Vilniuje pasirodė pirmas lietuviškas dienraštis "Vilniaus žinios". 1905 metais Vilniaus miesto salėje M. Petrausko lietuviškas choras pirmą sykį davė koncertą. 1906 metais Vilniuje pasirodė pirma lietuviška opera "Birutė".

1905 metų gruodžio mėnesį Vilniuje įvyko Didysis Seimas. Jame dalyvavo daugiau kaip 2,000 atstovų. 1917 metais lapkričio mėnesį Vilniuje įvyko visos Lietuvos atstovų konferencija. Ji išrinko Lietuvos Valstybės Tarybą. Ši paskelbė Lietuvos nepriklausomybę 1918 m. vasario 16 dieną.

Nuo 1920 iki 1939 metų Vilnius priklausė lenkams. Jis buvo grąžintas Lietuvai 1939 metais, bet 1940 metais visą Lietuvą užėmė bolševikai.

1987 m. rugpjūčio 23 d. Vilniuje įvyko pirmas didelis lietuvių susirinkimas, kuris reikalavo laisvės Lietuvai. 1988 m. birželio 3 d. Vilniuje gimė SAJŪDIS. Jis pradėjo veikti, kad Lietuva tikrai atgautų laisvę.

1989 m. vasario 5 d. Vilniaus katedra buvo grąžinta tikintiesiems. Arkivyskupas Steponavičius ją iš naujo pašventino. 1989 m. spalio 5 d. nepriklausomos Lietuvos vėliava pirmą kartą po 50 metų iškabinta Gedimino pilies bokšte.

1990 metų kovo 11 d. Vilniuje paskelbta, kad Lietuva vėl nori būti nepriklausoma valstybė.

DIEVO DRAUGAI

MOZĖ

pasakojimas iš Šv. Rašto

Praėjo daug daug metų nuo to laiko, kai Juozapas su savo broliais gyveno Egipte. Egiptą jau valdė faraonas, kuris nieko nežinojo apie Juozapą. Tas valdovas nekentė Juozapo giminės.

— Ši tauta bus mūsų vergai, — nutarė faraonas.

Šie žmonės dirbo sunkiai. Jie darė plytas.

Vienoje šeimoje gimė berniukas. Jo mama jį paguldė į pintinę ir įleido į vandenį. Mat, faraonas buvo įsakęs, kad reikia nužudyti visus vergų berniukus.

Pintinė nu-plaukė Nilo upe. Vaikutį rado faraono duktė ir pasi-ėmė jį auginti. Berniuko vardas buvo Mozė. Jis užaugo valdovo namuose.

Kartą Mozė išėjo į miestą. Jis pamatė, kaip faraono tarnai muša vergus. Jis taip supyko, kad ėmė ir užmušė valdovo tarną. Tada jis turėjo bėgti ir slėptis.

Toli toli kalnuose Mozė apsigyveno pas gerus žmones, kurie ten ganė avis. Ir Mozė ganė gyvulius. Kartą jis pamatė kalne krūmą, kuris degė. Iš krūmoėjo ugnis, bet krūmas nesudegė. Mozė priėjo ar-

čiau pažiūrėt to nuostabaus dalyko.

— *Moze, Moze!*
Nusiimk batus,
nes ši vieta
šventa, —
pasigirdo balsas
iš krūmo.

— *Kas man*
kalba? —
nustebo Mozė.

— *Aš esu tavo*
tėvų Dievas:
Abraomo ir
Izaoko ir
Jokūbo Dievas.

Mozė užsidengė veidą, nes bijojo žiūrėti į Dievą.

— *Aš matau savo tautos vargą. Noriu ją išlaisvinti iš vergijos namų. Noriu nuvesti atgal į tą kraštą, kurį pažadėjau jūsų tėvams. Siunčiu tave pas faraoną. Eik ir išvesk mano tautą iš Egipto.*

Mozė bijojo eiti, bet jis turėjo klausyti Dievo. Mozė nuėjo į faraono rūmus. Jis tarė faraonui:

— *Leisk mano tautai išeiti iš Egipto žemės!*

Faraonas netikėjo, kad Dievas kalbėjo Mozei. Jis nenorėjo išleisti savo vergų.

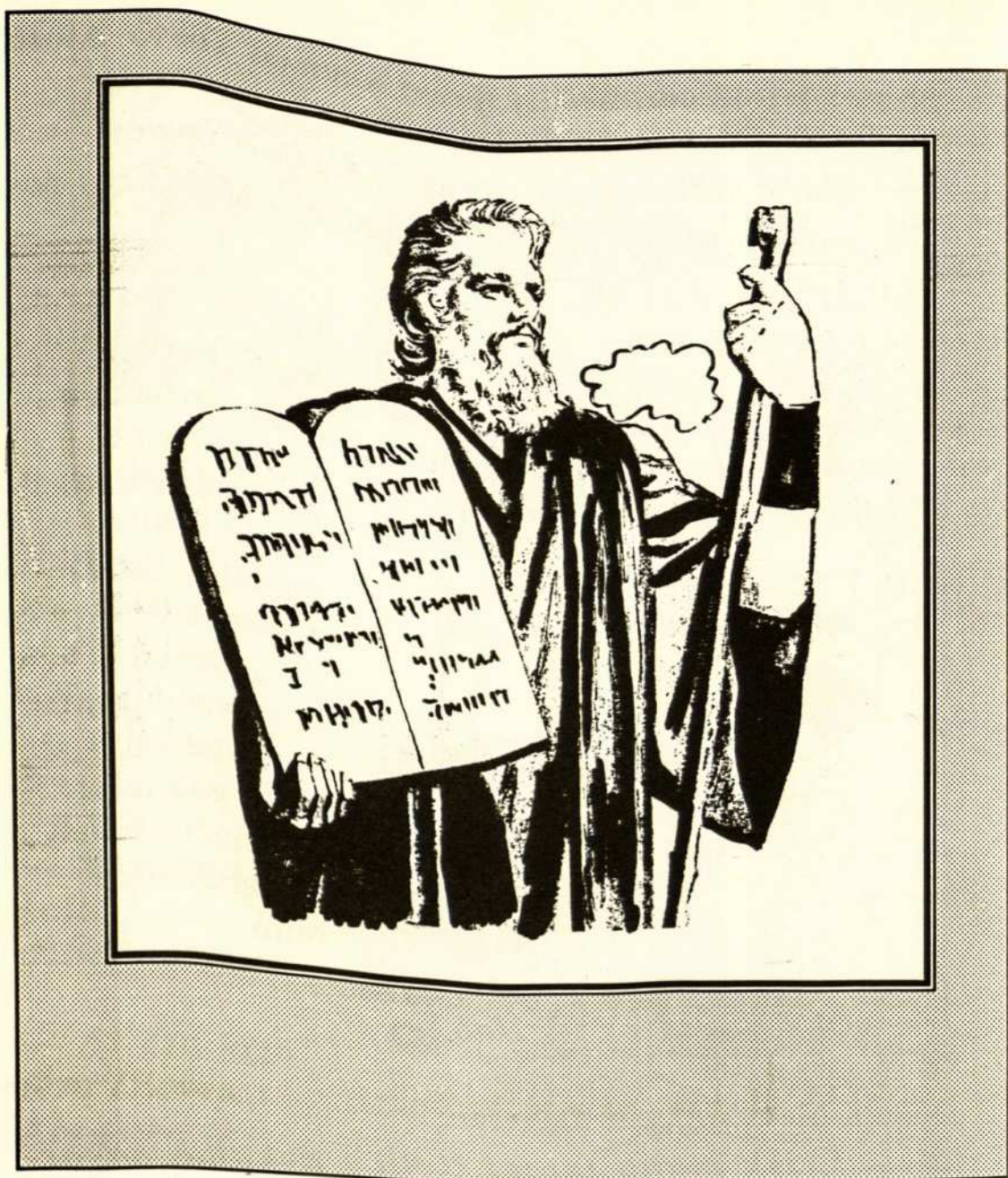
Tada Dievas siuntė nelaimių Egipto žemei. Atskrido žiogai ir suėdė visus augalus. Paskui atsirado labai daug varlių. Tada Nilo vanduo pasidarė raudonas. Galų gale visų egiptiečių šeimų pirmasis sūnus mirė.

Tada Mozė vėl tarė faraonui:

— *Leisk mano tautai išeiti į dykumą pagarbinti Dievą.*

Faraonas sutiko. Tauta išėjo paskui Mozę. Bet faraonas pasiuntė savo karius vytis.

Dievas globojo Mozę ir visą tautą. Juos vedė iki tos vietos, kur reikėjo pereiti per vandenį. Naktį kilo vėjas ir pasidarė sausas takas per vandenį. Mozė visus pervedė į kitą pusę. Bet kai atlėkė faraono kariai su savo arkliais ir vežimais, jie įstrigo... Vanduo juos užliejo ir jie žuvo.

Dievo tauta nuėjo paskui Mozę į dykumą. Mozė vėl užkopė į tą kalną, kur Dievas jam kalbėjo.

Dievas davė Mozei dešimt įsakymų.

— *Laikytės šių įsakymų ir gyvensite,* — tarė Dievas.

Kai Mozė nulipo nuo kalno, pamatė kad žmonės garbino auksinį veršį. Mozė labai supyko. Jis sudaužė akmens plokštes, kur buvo surašyti 10 Dievo įsakymų. Mozė sušuko žmonėms:

— *Kas jus išvedė iš Egipto žemės?*

Mozė vėl užkopė į kalną. Dievas iš naujo davė jam savo įsakymus. Mozė vėl aiškino tautai, ko Dievas nori. Tauta nebuvo klusni. Todėl Dievas ją nubaudė. Ji klajojo dykumoje 40 metų.

*Bet galų gale
tauta pasiekė
Dievo jai
pažadėtą žemę.
Dievas išlaikė
savo žodį,
duotą
savo draugui
Mozei.*

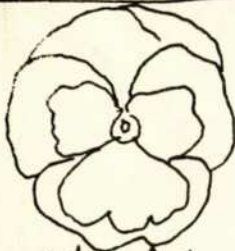
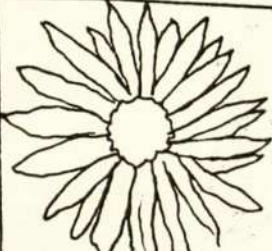
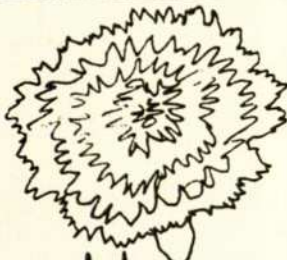
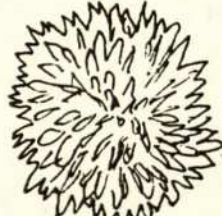

? KOKS PROTS ?

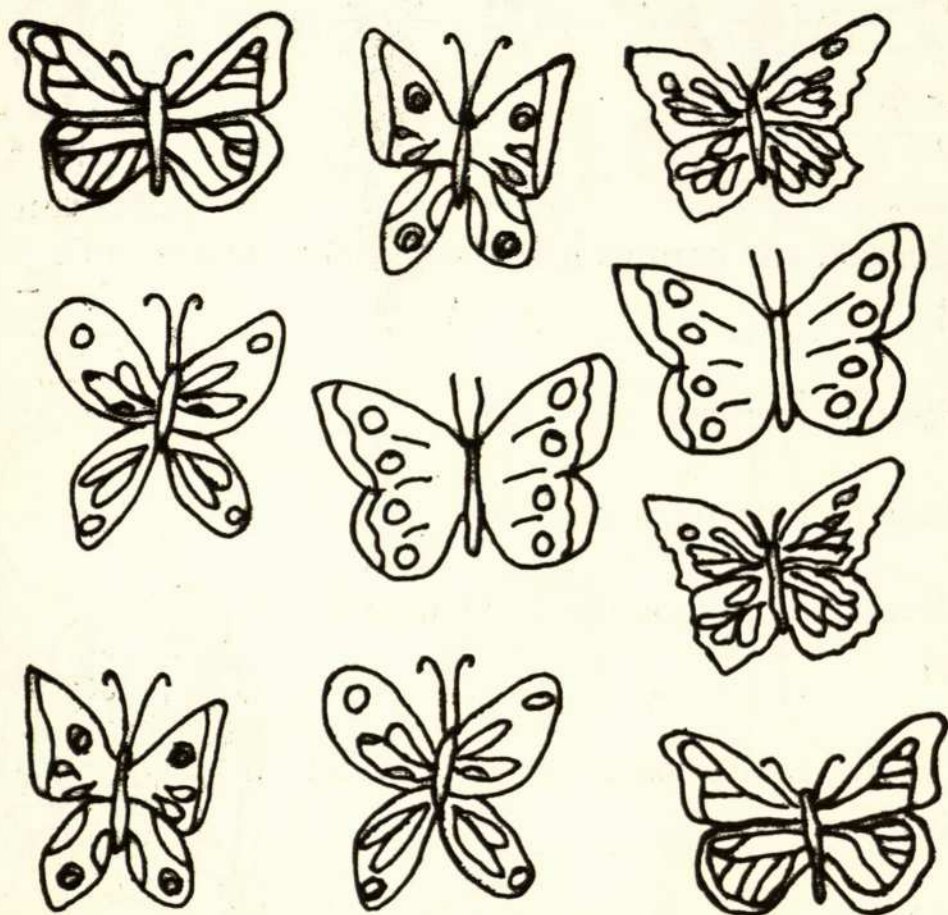

I. GĖLIŲ PUOKŠTĖ

Laikykit šį gėlių piešinį prieš veidrodį ir pamatysit tikrus gėlių vardus. Įrašyk juos teisingai ir nuspalkvok visas gėles.

 etialaar	 inuman	 aravap
 aslibarup	 asipruj	 asipielus
 etudix	 asunijel	 elipaipur

II. Surask vienodas peteliškes. Nuspalvok visas gražiomis spalvomis.

BALANDŽIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. Peteliškės svoris = 1 sėkla
- II 1. žuvis, 2. bitė, 3. šešėlis.
- III erelis, žuvėdra, strutis, kregždės, gandras, pingvinas.

III. ŠEIMA

A. Kas sudaro šeimą? Įrašyk visas kiekvieno žodžio raides.

T _ _ _ ir M _ _ _

Šeimoje dar yra:

V _ _ _ _ _

Mergaitės ir berniukai šeimoje vienas kitam yra:

B _ _ _ _ _ ir S _ _ _ _ _

Tėvams mergaitė yra: D _ _ _ _

Tėvams berniukas yra: S _ _ _ _

Tėvelio ar mamos mama vadinama:

M _ _ _ _ _

Tėvelio ar mamos tėvas vadinamas:

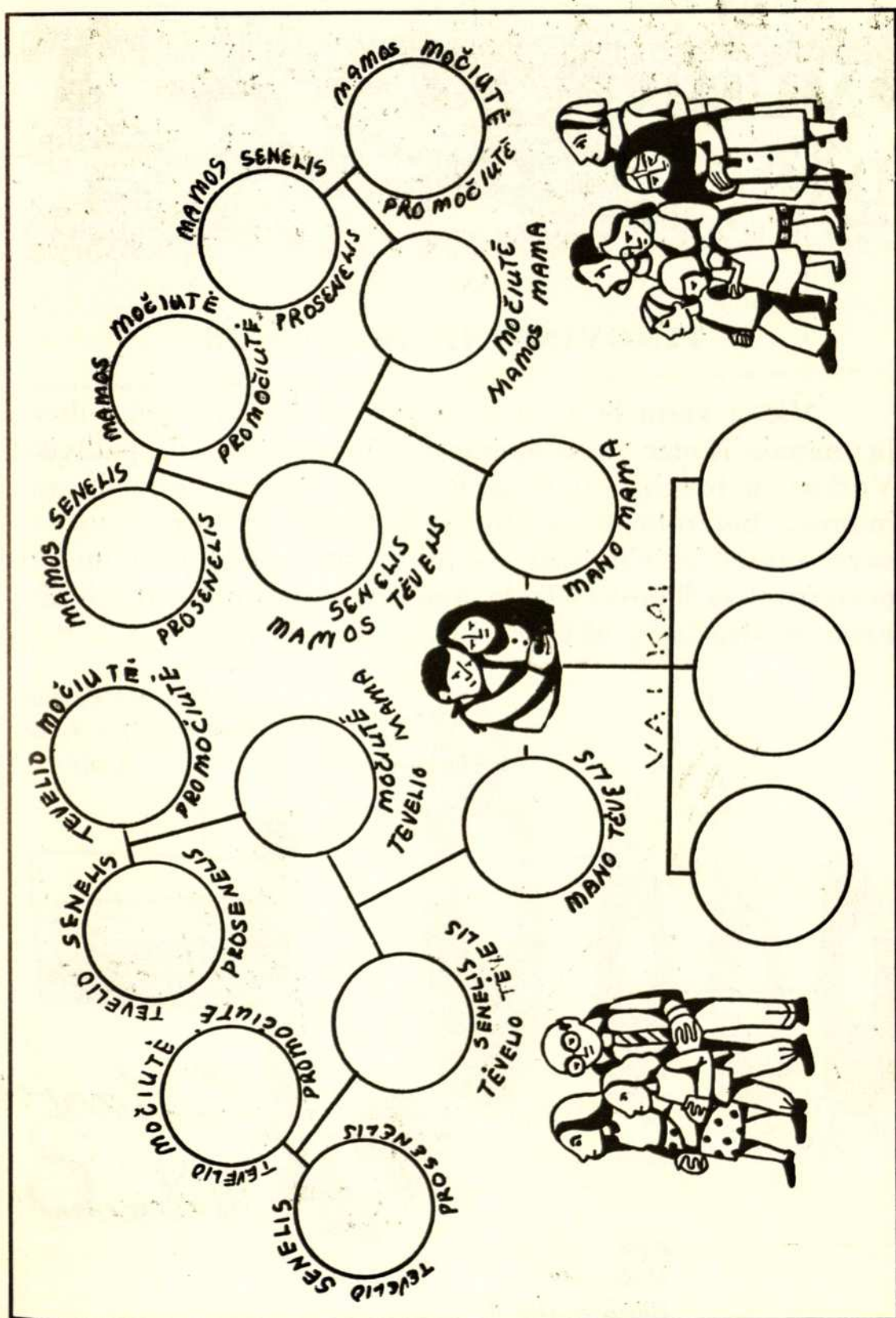
S _ _ _ _ _

Kas tu esi savo seneliams?

A _ _ _ _ _ arba A _ _ _ _ _
(b e r n i u k a s) (m e r g a i t ė)

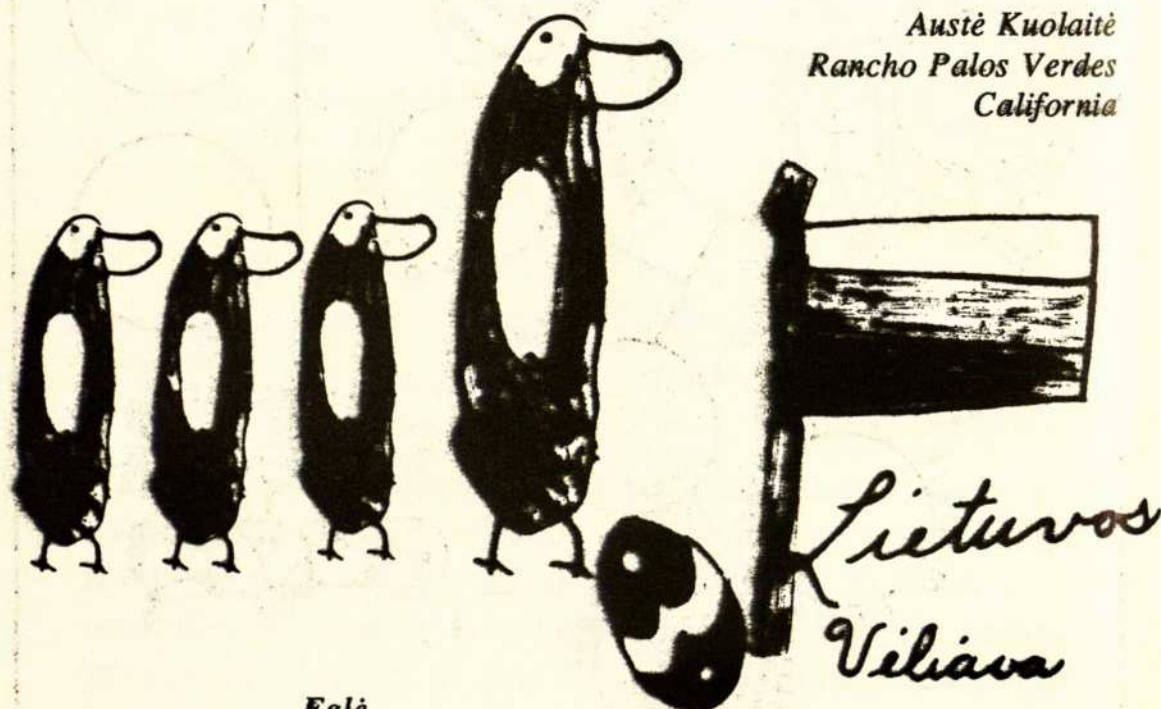
B. Kitame puslapyje yra diagrama. Pirmiausia įrašyk savo šeimos narių vardus: tėvelio, mamos ir visų vaikų. Sužinok tėvelio ir mamos tėvų vardus ir juos įrašyk. Sužinok ir savo močiucių bei senelių tėvų vardus ir įrašyk. Šie yra vadinami proseneliai. Jei gali įrašyti visus vardus, turėsi savo šeimos 3 kartas — “generations” angliškai.

PINGVINAI IR JŲ MAMOS

Vieną kartą buvo trys pingvinai. Ir tada vieną dieną jų mamos išvežė savo vaikus į džiugles. Mamos paklydo! Vaikai jų ieškojo ir ieškojo. Tada vieną dieną surado mamas, bet tada pingvinukai pasimetė. Mamos surado savo vaikučius namuose — juos namo parvedė džiunglių policininkas Tomas. Tada mamytės paguldė vaikučius į lovas ir visą laiką buvo kartu!

Austė Kuolaitė
Rancho Palos Verdes
California

Eglė
Milavickaitė
Chicago, Illinois

MŪSŲ PASAKA

Šią pasaką sugalvojo Lemonto Maironio mokyklos darželio mokiniai. Ją užrašė jų mokytoja Dalia Šlenienė. Piešinius piešė darželio mokiniai.

Liana Modestaitė

Seniai, labai seniai gyveno šūnytė ir kačiukas. Šūnytės vardas buvo PUPA, o kačiuko SKAISTUTIS.

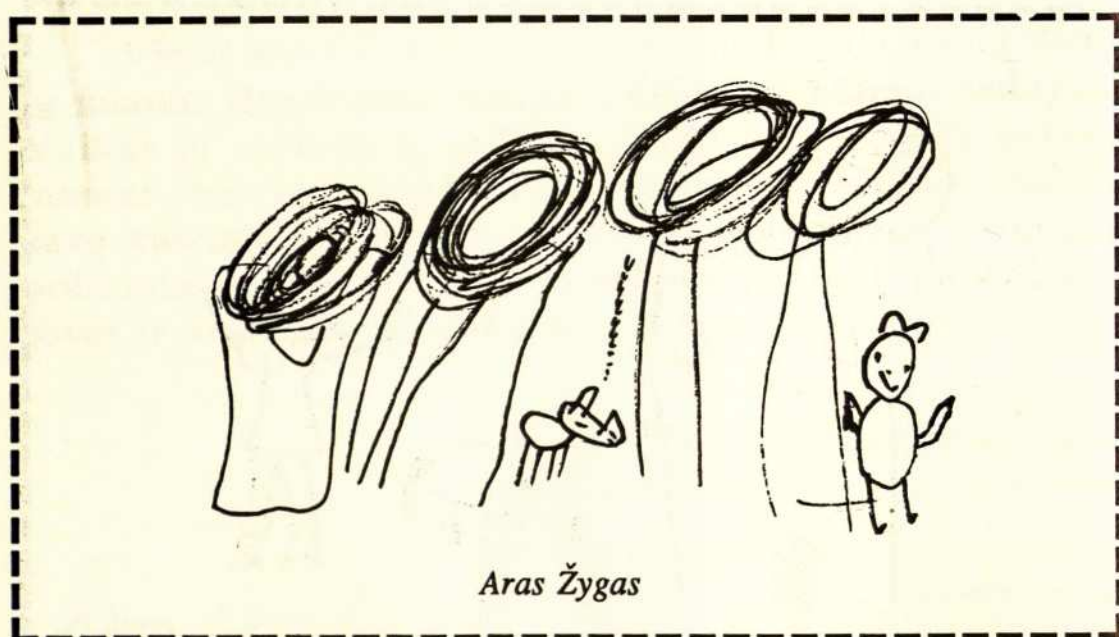
Vieną dieną PUPA paklydo miške. Ėjo verkdamas ir nusiminusi, bet sutiko meškiną. Jo vardas buvo KLECKAS.

PUPA klausia:

— Kodėl tavo toks juokingas vardas?

Meškinas atsako:

— Todėl, kad aš labai mėgstu valgyti kleckus.

Aras Žygas

Šliumpu pumpu, šliumpu pumpu eina KLECKAS ir PUPA. Ir sutinka liūtę. Jos vardas buvo SPURGA. Tada jie klausia:

— Liūte, kodėl tavo toks juokingas vardas?

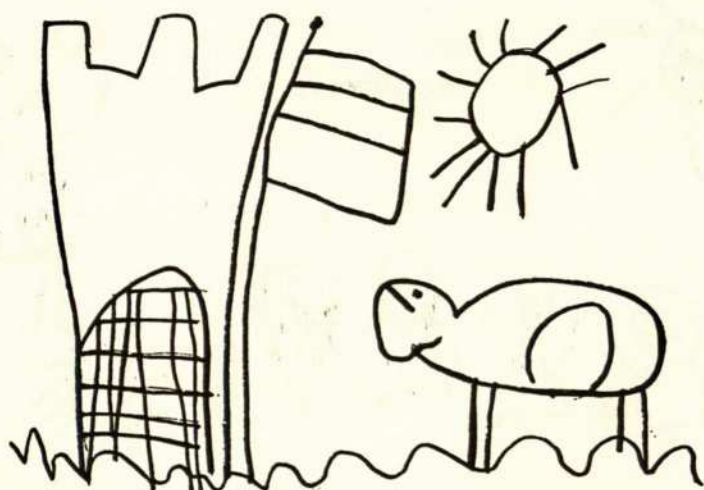
Liūtė SPURGA atsako:

— Juokingas? Mano vardas SPURGA, nes aš labai mėgstu spurgas...

Eina linksmi per mišką PUPA, KLECKAS ir SPURGA. Šliumpu pumpu, šliumpu pumpu, šliumpu pumpu ir sutinka mažą pelytę. Jos vardas SŪRYTĖ. Žvėrys klausia:

— Pelyte, pelyte, kodėl tavo toks juokingas vardas?

— Juokingas? Mano vardas labai gražus. Mane taip pavadino todėl, kad aš mėgstu sūrį.

Justinas Novak

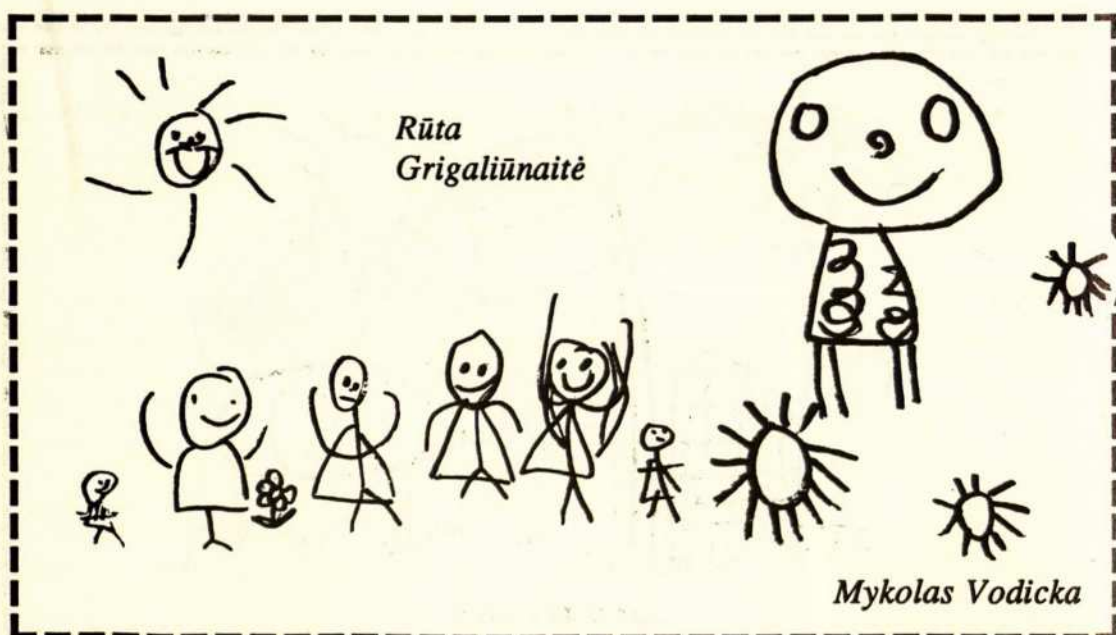
Vėl keliauja visi linksmi — šliumpu pumpu, šliumpu pumpu. Prieina mažą namelį. Namelis statytas iš saldainių su pyragaičių stogu, o dūmai — cukrinės vatos.

Žvėrys galvoja: "Tai būtų gerai po vieną saldainiuką suvalgyti"... Ir visi tipu tapu, tipu tapu tyliai eina prie cukrinio namo. Kiekvienas siekia paimti po vieną saldainiuką...

Staiga atsidaro durys. Štai stovi: Aleksas, Andrea ir Aras, Daiva, Edukas ir Emilis; Jazmina, Justinas, Krista, Liana ir Linas; Markus, du Mykolai, Petriukas, Rūta, Vakarė, Viktoras, Vyta ir dvi Vilijos.

Vaikai piktai klausia žvėrių:

— Ko jūs norite? Ar norite mūsų namelį nugriauti?

Žvėrys atsako:

— Mes esam miško žvėrys. Štai šunytė PUPA, meškis KLECKAS, liūtė SPURGA, pelytė SŪRYTĖ. Mes visi labai mėgstam saldiniukus.

O vaikai jiems sako:

— Mes mėgstame *pupas, kleckus, spurgas ir sūrį!* — ir jie šoko gaudyti žvėrelius. Bet šie spruko į mišką ir išlakstė kas sau.

ALP 178

C. Grincevicius
7132 So Mozart
Chicago IL 60629

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

96.228606